

Ведена, така се наричала селянката, останала пакъ сама срѣдъ своето малко стадо, съ притиснато къмъ гърдитъ ѝ дете.

Прости ме, Боже! За Нойчо сторихъ този грѣхъ.

По късна доба Ведена се прибрала въ колибата си, но цѣла нощъ не мигнала.

Рано сутринята тя пакъ отишла на Стърчиковъ камъкъ. Въ Урвичъ се дигала страшна олелия. Ясно се чували женски и детски писъци и мъжка глъчъ.

Царевитѣ войски навреме доловили предателството и успѣли да се измъкнатъ изъ обсадената крепостъ. По стръмната пѣтека за манастира Архангелъ Михаилъ забѣгнали къмъ Широкодѣлското кале, а оттамъ въ Доспейското, което и досега се нарича *Шишмановото кале*, а върхътъ — *Шишманицо*. Подъ него ужъ загиналъ последниятъ български царъ.

Отъ силната крепостъ останали само жалки развалини.

А горе, надъ Стърчиковъ камъкъ, суевѣрнитѣ планинци ни сочатъ каменното въплощение на Ведена. Провидението не могло да понесе нейния неволенъ грѣхъ.

Ведена съ детете си въ рѣце се вкаменили.

По нейно име била наречена и планинската рѣчица, що шуми подъ краката на нещастната си едноименица.

Ето какъ по единъ непринуденъ начинъ творчеството на народното въображение се преплита съ творчеството на природата. Въ една скала, която нѣма нищо общо съ Урвичката крепостъ и съ людскитѣ грижи, народътъ е въплотилъ спомена за едно историческо събитие и намѣрилъ начинъ да осъди едно, макаръ и принудено, но тежко престѣпление къмъ родъ и родина.

Едно престѣпление, макаръ и направено за спасяване на мила рожба, не може да се прости и не бива да се забрави.